RE MATERIALISING CULTURE

28-30 .11 .14

ΙΔΡΥΜΑ ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΕΒΕΛΥΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ • ΕΥΗ ΔΑΜΙΑΝΑΚΗ • ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΑΟΓΛΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΑ ΚΑΡΓΑ • ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΙΤΣΟΣ • ΜΑΚΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΩΣΤΑ • ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΛΕΥΚΑΔΙΤΗ • ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΑΖΙΩΤΗΣ EDYTA MĄSIOR • ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΗΤΡΕΝΤΣΕ • ΛΕΩΝ ΜΙΧΑΗΛ • ΚΑΛΗ ΝΙΚΟΛΟΥ CHRISTINA PAPAS • ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ • ΕΦΗ ΣΠΥΡΟΥ ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ • ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΣΓΟΥΡΟΜΥΤΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΨΑΡΡΑ **ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ** AK-A: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ / ΜΙΝΝΑ ΚΟΛΑΚΗ • ΠΑΝΟΣ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ / MARCOS NOVAK / ΝΙΚΟΛΕΤΑ ΧΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΥ • AVW ARCHITECTS: ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ / ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ • ΚΩΣΤΑΣ ΤΣΙΑΜΠΑΟΣ / ΜΥΡΤΩ ΚΙΟΥΡΤΗ / ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ • ΝΟΡΑ ΟΚΚΑ • DOXIADIS+ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ-ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ ΤΟΠΙΟΥ: ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗ / ΘΩΜΑΣ ΔΟΞΙΑΔΗΣ / ΜΑΡΙΝΑ ΑΝΤΣΑΚΛΗ / ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΓΚΙΡΤΗ • ΠΑΝΟΣ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ • ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ **ΜΟΥΣΙΚΑ ΣΧΗΜΑΤΑ** ΕΛΕΝΗ ΤΣΑΟΥΣΑΚΗ / ΕΙΡΗΝΗ ΒΟΥΖΗ ΦΟΙΒΟΣ-ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΛΛΙΑΣ • CARTE POSTALE **ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ** ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΑΤΑΓΑ, ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ • ΝΟΡΑ ΟΚΚΑ, ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΑΣ • ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΟΥΛΙΟΣ, ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

ΜΕΡΟΣ Β'

Ο Σύνδεσμος Υποτρόφων του Ιδρύματος Α. Γ. Λεβέντη, με αφορμή τη συμπλήρωση 10 ετών από την ίδρυσή του, διοργανώνει την πολιτιστική εκδήλωση με τίτλο *Rematerialising Culture* παρουσιάζοντας τα έργα νέων εικαστικών, αρχιτεκτόνων και μουσικών.

Σκοπός της εκδήλωσης είναι η προβολή νέων δημιουργών, από την Ελλάδα και την Κύπρο, σε μια περίοδο δύσκολη και παράλληλα προκλητική για τη νέα γενιά. Στην εκδήλωση συμμετέχουν περισσότεροι από 30 δημιουργοί στους τομείς της Ζωγραφικής, της Γλυπτικής, της Αρχιτεκονικής, των Οπτικοακουστικών Τεχνών αλλά και του Performing Art.

Η εκδήλωση αποτελεί συνέχεια της ημερίδας την οποία διοργανώσαμε τον Φεβρουάριο του 2013 στο Σπίτι της Κύπρου με τίτλο: «Πολιτισμός και Προοπτική: η σημασία της στρατηγικής σε τρεις τομείς του πολιτισμού», συμπέρασμα της οποίας ήταν ότι ο πολιτισμός διατηρείται διαχρονικά μόνο στο βαθμό που είναι εφευρετικός, δημιουργικός και εξελικτικός και πως έχει προοπτική μόνο μέσω μιας δυναμικής προσέγγισης. Ο πολιτισμός δε «διαφθείρεται» από οικονομικό-κοινωνικές αλλαγές και παραμένει βαθιά ριζωμένος στην ανθρώπινη φαντασία και στην έκφραση της ατομικής δημιουργικότητας παρά τις αλλαγές στην παραγωγή, στην κατανάλωση και στα μέσα. Η δύναμη του πολιτισμού έγκειται στο ότι αποτελεί το πιο δυνατό όχημα επικοινωνίας, το οποίο αρχικά σε γοητεύει και κατόπιν σε πείθει. Ο πολιτισμός είναι ταυτόχρονα ατομικός και συλλογικός και αντικατοπτρίζει τις εκάστοτε τάσεις της κοινωνίας.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά όλους τους συντελεστές της εκδήλωσης και ιδιαιτέρως τους συμμετέχοντες δημιουργούς. Επιπλέον, τον Πρόεδρο και τη Διοίκηση του Ιδρύματος Α. Γ. Λεβέντη για τη διαρκή εμπιστοσύνη που επιδεικνύει εμπράκτως στο Σύνδεσμο Υποτρόφων και ιδιαιτέρως τη Μυρτώ Χατζάκη, τη Μαριλένα Νικολάου και τον Παλαιολόγο Οικονόμου. Τη Διοίκηση και το προσωπικό του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης για την υποστήριξή τους στο εγχείρημα αυτό καθώς και για την πολύτιμη βοήθεια και συνεργασία. Θερμές ευχαριστίες ακόμη στο Σπίτι της Κύπρου για την αρωγή του στην επικοινωνία της εκδήλωσης καθώς και στη χορηγό εταιρία της εκδήλωσης Coca-Cola 3E.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω ιδιαιτέρως την ιστορικό τέχνης Μαργαρίτα Καταγά η οποία μας εμπιστεύτηκε και επιμελήθηκε – από κοινού με την αρχιτέκτονα Νόρα Όκκα και το σύμβουλο πολιτισμικής διαχείρισης Γιάννη Πούλιο – αυτή την εκδήλωση. Κλείνοντας, θα ήθελα να ευχαριστήσω προσωπικά όλα τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του Συνδέσμου για την ανιδιοτελή συμβολή τους στην υλοποίηση των δράσεων και εκδηλώσεων. Χωρίς τη δική τους αφοσίωση, σκληρή δουλειά και υψηλή αισθητική, τίποτα δε θα είχε πραγματοποιηθεί αυτά τα δέκα χρόνια.

Δρ. Σοφία Αντωνιάδου
Πρόεδρος Διοικητικού Συμβουλίου
Συνδέσμος Υποτρόφων Ιδρύματος
Α. Γ. Λεβέντη (Ελλάδας)

CULTURE AND PERSPECTIVE

PART B'

The A.G. Leventis Scholars Association, on the occasion of completion of ten years since its foundation, organises the cultural event entitled *Rematerialising Culture* presenting new visual artists, architects, and musicians.

The aim of the event is to promote new creators of art, Greeks and Cypriots, in a difficult as well as challenging era for the new generation. More than 30 creators of art from the fields of painting, sculpture, architecture, video art, music, and performing art participate in the event.

The event could be seen as the continuation of the conference that we organised in February 2013 at the Spiti tis Kyprou - Embassy of the Republic of Cyprus in Greece entitled *Culture and Perspective: the importance of strategy in three sectors of culture*. The participants of the Conference concluded that culture can be maintained over the course of time only to the extent that it is inventive, creative and evolving, and has a future only through a dynamic approach. Culture cannot be 'corrupted' by socio-economic changes, and remains deeply rooted in human imagination and the expression of the individual creativity regardless of the changes in the production, consumption and the means-media. The power of culture lies in the fact that it constitutes the most effective medium of communication, which at the beginning appeals to you and subsequently changes your viewpoint. Culture addresses both the individual and the community, and reflects the trends of society at any given time.

I would like to warmly thank all those who contributed to this event, and especially the participating creators of art. Also, the President and the administration of the A.G. Leventis Foundation for their steady trust towards our Association, and especially Myrto Hatzaki, Marilena Nikolaou, and Palaiologos Oikonomou. Furthermore, the administration and the personnel of the Michael Cacoyannis Foundation for their support on this project, and also for their valuable assistance and cooperation. Warm thanks also to the Spiti tis Kyprou - Embassy of the Republic of Cyprus in Greece for their assistance in the publicity of the event, and to the sponsorship company of the event Coca-Cola Tria Epsilon.

Special thanks are owed to the art historian Margarita Kataga who trusted us and curated –together with the architect Nora Okka and the cultural management consultant Ioannis Poulios– this event. Finally, I would like to personally thank all the members of the Management Board of the Association for their voluntary contribution to the implementation of the activities and events. Had it not been for their devotion, hard work, and developed aesthetic sense, nothing would have been realised these ten years.

Dr. Sophia Antoniadou
President of the Management Board
The A.G Leventis Scholars Association (Greece)

REMATERIALISING CULTURE: ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΕΙΣ

Η έκθεση *Rematerialising Culture* αποτελεί ένα σχόλιο-παρέμβαση στη σύγχρονη πραγματικότητα της εποχής μας παρουσιάζοντας μια διαφορετική οπτική στη νέα διάσταση που αποκτά το ίχνος, το υπόλειμμα και η ίδια η ύλη μέσα από την επανάχρηση. Στόχος της έκθεσης είναι να αναδειχθούν έργα με γνώμονα τον επαναπροσδιορισμό του περιβάλλοντός μας και την κοινωνική υποχρέωση του ατόμου για τη δημιουργική μεταβολή του περιβάλλοντος αυτού, μεταδίδοντας την πρόσθετη συμβολική σημασία της πρακτικής της ανακύκλωσης ως ένα παράδειγμα επεξεργασίας κεντρικών ιδεών και ανασυγκρότησης μιας πολυπολιτισμικής κουλτούρας. Παράλληλα, εξετάζεται διεξοδικά το ζήτημα της πολιτισμικής μνήμης και οι τρόποι με τους οποίους μεταβάλλεται και συνυπάρχει εκ νέου με το υλικό πεδίο. Αξιολογώντας τις έννοιες της υλικότητας και της υλοποίησης ως ένα πεδίο έρευνας κρίσιμης σημασίας για μια εποχή μεγάλων μετασχηματισμών, η έκθεση προτείνει την αναζήτηση μηχανισμών μιας διευρυμένης αειφορίας με πολιτισμική σημασία. Πυρήνας της προβληματικής της έκθεσης είναι η έννοια και η διαδικασία της δημιουργίας, σε σχέση με την υλικότητα. Ειδικότερα, εξετάζεται η υλικότητα της δημιουργικής επιτέλεσης, η διάσταση του υποκειμενισμού στην καλλιτεχνική πράξη και το πώς αυτή ορίζεται από την ύλη και την παραγωγή. Οι συμμετέχοντες παραθέτουν τις «συνδέσεις» που ορίζουν την πράξη και την πολλαπλότητα του αποτελέσματος με επίκεντρο το ερώτημα ως προς τη σχέση της ύλης με την εφεύρεση, το σχεδιασμό, τη μεθολογία της έρευνας και τη δημιουργική πρακτική. Στο πλαίσιο αυτό, τίθενται ερωτήματα και αναζητούνται απαντήσεις ως προς τη συμβολική, υποκειμενική και εννοιολογική διάσταση της υλικότητας καθώς και ως προς την κοινωνική ευθύνη της καλλιτεχνικής διαδικασίας.

Μαργαρίτα Καταγά, *Ιστορικός τέχνης*
Νόρα Όκκα, *Αρχιτέκτων*
Γιάννη Πούλιος, *Σύμβουλος πολιτισμικής διαχείρισης*

REMATERIALISING CULTURE: REFLECTIONS

The exhibition *Rematerialising Culture* could be seen as a comment-intervention to the current reality by presenting a new personal visual perspective on the trace, the residue, and materiality itself, as it is sought through re-use. The exhibition aims to highlight works driven by an attempt to redefine our environment and by the individual's social obligation towards the creative change of this environment, portraying thus the additional symbolic significance to the practice of recycling as an example of processing core ideas and reconstructing anew a multidimensional culture. At the same time, the issue of cultural memory is thoroughly examined, as well as the ways through which cultural memory constantly changes and manages to coexist with materiality itself. Through the evaluation of the concepts of materiality and implementation as a critical research area at a time of major transformation, the exhibition proposes the quest for mechanisms for extended sustainability with cultural significance.

The concept and process of creation, in relation to materiality, is in the core of the concept of the exhibition. More specifically, the exhibition examines the materiality involved in the creative performance, the dimension of subjectivity in the artistic practice and how it is defined by matter and production. The participants cite the 'links' that define the praxis and the multi-dimensionality of the result, focusing on the question concerning the relation of matter to invention, design, methodology of research, and creative practice. In this context, questions are set and answers are sought concerning the symbolic, subjective and conceptual dimension of materiality and the social responsibility of the artistic process.

Margarita Kataga, art historian
Nora Okka, architect
Ioannis Poulios, cultural management consultant

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΕΒΕΛΥΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ / ΣΕΛ. 15 ΕΥΗ ΔΑΜΙΑΝΑΚΗ / ΣΕΛ. 16 ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΑΟΓΛΟΥ / ΣΕΛ. 17 ΒΑΛΕΝΤΙΝΑ ΚΑΡΓΑ / ΣΕΛ. 18 ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΙΤΣΟΣ / ΣΕΛ. 19 ΜΑΚΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ / ΣΕΛ. 20 ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΩΣΤΑ / ΣΕΛ. 21 ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΛΕΥΚΑΔΙΤΗ / ΣΕΛ. 22 ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΑΖΙΩΤΗΣ / ΣΕΛ. 23 ΕΝΤΥΤΑ ΜΩΝΣΙΟΡ / ΣΕΛ. 24 ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΗΤΡΕΝΤΣΕ / ΣΕΛ. 25 ΛΕΩΝ ΜΙΧΑΗΛ / ΣΕΛ. 26 ΚΑΛΗ ΝΙΚΟΛΟΥ / ΣΕΛ. 27 CHRISTINA PAPAS / ΣΕΛ. 28 ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ / ΣΕΛ. 29 ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ / ΣΕΛ. 30 ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΣΓΟΥΡΟΜΥΤΗ / ΣΕΛ. 31 ΕΦΗ ΣΠΥΡΟΥ / ΣΕΛ. 32 ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΨΑΡΡΑ / ΣΕΛ. 33 **ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ** ΠΑΝΟΣ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ / MARKOS NOVAK / ΝΙΚΟΛΕΤΑ ΧΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΥ / ΣΕΛ. 34 AK-A: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ / ΜΙΝΝΑ ΚΟΛΑΚΗ / ΣΕΛ. 35 AVW-ARCHITECTS: ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ / ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ / ΣΕΛ. 36 ΚΩΣΤΑΣ ΤΣΙΑΜΠΑΟΣ / ΜΥΡΤΩ ΚΙΟΥΡΤΗ / ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ / ΣΕΛ. 37 NORA OKKA / ΣΕΛ. 38 DOXIADIS+ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ–ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ ΤΟΠΙΟΥ: ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗ / ΘΩΜΑΣ ΔΟΞΙΑΔΗΣ / ΜΑΡΙΝΑ ΑΝΤΣΑΚΛΗ / ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΓΚΙΡΤΗ / ΣΕΛ. 39 ΠΑΝΟΣ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ / ΣΕΛ. 40 ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ / ΣΕΛ. 41 **ΜΟΥΣΙΚΑ ΣΧΗΜΑΤΑ** ΕΛΕΝΗ ΤΣΑΟΥΣΑΚΗ / ΕΙΡΗΝΗ ΒΟΥΖΗ (ΑΡΠΑ-ΦΛΑΟΥΤΟ) / ΣΕΛ. 42 ΦΟΙΒΟΣ-ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΛΛΙΑΣ (ΜΟΥΣΙΚΗ ΗΧΗΤΙΚΗ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ) / ΣΕΛ. 43 CARTE POSTALE (ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ) / ΣΕΛ. 44

CONTENTS

ARTISTS EVELYN ANASTASIOU / ΣΕΛ. 15 EVI DAMIANAKI / ΣΕΛ. 16 MARIA KALAOGLOU / ΣΕΛ. 17 VALENTINA KARGA / ΣΕΛ. 18 VASSILIS KITSOS / ΣΕΛ. 19 MAKIS KYRIAKOPOULOS / ΣΕΛ. 20 KYRIAKI COSTA / ΣΕΛ. 21 VASILIKI LEFKADITI / ΣΕΛ. 22 YORGOS MARAZIOTIS / ΣΕΛ. 23 EDYTA MĄSIOR / ΣΕΛ. 24 CHRISTINA MITRENTSE / ΣΕΛ. 25 LEON MICHAIL / ΣΕΛ. 26 KALI NIKOLOU / ΣΕΛ. 27 CHRISTINA PAPAS / ΣΕΛ. 28 VASILIS PAPAGEORGIOU / ΣΕΛ. 29 MARIA PAPACHARALAMBOUS / ΣΕΛ. 30 CHRISTINA SGOUROMITI / ΣΕΛ. 31 EFI SPYROU / ΣΕΛ. 32 AFRODITI PSARRA / ΣΕΛ. 33 **ARCHITECTS** PANOS PARTHENIOS / MARCOS NOVAK / NIKOLETA CHANTZOPOULOU / ΣΕΛ. 34 AK-A: MINNA COLAKIS / KATERINA APOSTOLOU / ΣΕΛ. 35 AVW ARCHITECTS: ANGELIKI ATHANASIADOU / KATERINA VASSILAKOU / ΣΕΛ. 36 KOSTAS TSIAMBAOS / MYRTO KIOURTI / YANNIS KARAHALIOS / ΣΕΛ. 37 NORA OKKA / ΣΕΛ. 38 DOXIADIS+ ARCHITECTS-LANDSCAPE ARCHITECTURE: ANGELIKI MATHIOUDAKI / THOMAS DOXIADIS / MARINA ANTSAKLI / DESPOINA GKIRTI / ΣΕΛ. 39 PANOS PARTHENIOS / ΣΕΛ. 40 PHILIPPOS PHOTIADIS / ΣΕΛ. 41 **MUSICAL GROUPS** ELENI TSAOUSAKI / EIRINI VOUZI (HARP-FLUTE) / ΣΕΛ. 42 PHIVOS-ANGELOS KOLLIAS (MUSICAL AND SOUND INSTALLATION) / ΣΕΛ. 43 CARTE POSTALE (GROUP) / ΣΕΛ. 44

ΕΒΕΛΥΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

REHEARSAL

Μια στατική κάμερα, από αυτές που απλώς ξεχνάς την παρουσία της και την καταγραφή – στο πλάνο μπαίνουν οι πρωταγωνιστές. Παίρνουν τα όργανά τους. Στην αρχή, μια απλή εκτέλεση του εμβατηρίου σχεδόν ερασιτεχνική. Οι μουσικοί μετωπικά, ο ένας κιθαρίστας προς τον άλλο. Φαίνεται κυρίως σαν ένα είδος παιχνιδιού παρά σαν εκτέλεση. Μια αναστάτωση για τον μουσικό ρόλο του καθενός, ποιος θα παίξει μπάσο και ποιος κιθάρα. Δε γνωρίζουν το κομμάτι και σίγουρα δεν έχει γίνει προετοιμασία (κάτι που μάλλον σχετίζεται με το πανκ καταστατικό). Μικροσυζητήσεις για το πώς παίζεται, το πώς μπορούν να το παίξουν. Κάνει εντύπωση ότι γνωρίζουν για το θέμα της ελληνικής οικονομίας. Pay your debts. Pay your debts. Μια μουσική έξαρση με πειραματισμό και πολύ αυτοσχεδιασμό ακολουθεί. Ο ντράμερ μένει μόνος και τερματίζει το κομμάτι με το δικό του τρόπο. Όλα αυτά σε 19 λεπτά και 5 δευτερόλεπτα.

EVELYN ANASTASIOU

REHEARSAL

A static camera, the kind of which one forgets its presence as well as the recording – into the shot of which the protagonists enter. They take their instruments. At the beginning, they perform an amateurish version of the war march. The musicians face to face, one guitarist facing the other, it seems more like some kind of game instead of a performance. A bit of a fuss as to the musical role of each of the members; who will play bass, who will play the guitar? They don't know the tune, and it is obvious that no rehearsal has been done (something which is probably in line with the punk ethos). Small-talk about how it is played, about how they can play it. It's impressive that they are aware of the issues the Greek economy is facing. Pay your debts. Pay your debts. There follows a musical blast with experimentation and plenty of improvisation. The drummer remains alone in the shot and finishes the tune in his own way. All of which occur in 19 minutes and 5 seconds.

ΕΥΗ ΔΑΜΙΑΝΑΚΗ
BAROK ΧΟΡΕΥΤΕΣ
Με τα άμορφα σώματα που δίνω στο υλικό μου, με το κάθε σώμα τοποθετημένο το ένα μέσα στο άλλο σε αναδιπλώσεις και συνευρέσεις, με τα χρώματα να υφέρπουν σαν κελύφη από σκαθάρια και χρυσόμυγες, όπου η κίνηση υπονοείται στην ακινησία τους, ανακαλώ τις πεταλούδες, που με το πετάρισμα τους, την κίνησή τους, σαν μπαρόκ χορευτές, οδηγούν το βλέμμα σε μια αδιευκρίνιστη από το μάτι εγκιβώτιση των κάδρων.

EVI DAMIANAKI
BAROK DANCERS
The creation process defines abstract forms using the materials I construct by layering papers. Then, I make pairs by placing the one "body" inside the other. Their colors are shining and colorful like the shells of the beetles, and a movement is implied in their stillness - one can recall the wings of insects, their flight, their movements; they look like baroque dancers and lead the eye to an unclear lost of shapes and frames.

ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΑΟΓΛΟΥ
«ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΙΤΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ»
Επιστρέφοντας στην αρχή της ανθρωπότητας, ο Έρωτας και ο Πόλεμος οδήγησαν τον άνθρωπο προς τη δημιουργία και την καταστροφή. Είναι η δύναμη αυτών των θεμελιωδών αρχών που ενέπνευσε την παρούσα συλλογή. Η μελετημένη χρήση του μαύρου διακόπτεται από βαθύ κόκκινο, και τα δυο αναγνωρισμένα ως τα χρώματα του πάθους και της εμμονής. Η συλλογή μεταφέρει έναν αθάνατο Μύθο, όπου ο έρωτας και ο πόλεμος θα συνεχίσουν να ελέγχουν τις καρδιές και το νου μας. Δαντέλες πλεγμένες με το βελονάκι από το μπαούλο της γιαγιάς ανακυκλώθηκαν και μεταφράστηκαν σε οξειδωμένο χυτό και φωτο-χημικά χαραγμένο μέταλλο, συνδυασμένο με δέρματα και ψηφιακή δερματοστιξία.

MARIA KALAOGLOU
'ALL IS FAIR IN LOVE AND WAR'
Going back to the very beginning of mankind, Love and War have guided man towards creation and destruction. It is the power of these two fundamental principles that has inspired this collection. The deliberate use of black is interrupted by deep red, both recognised as the colours of passion and obsession. The collection carries on an immortal Myth, in which love and war will continue to control hearts and minds. Traditional hand-knitted crochet laces found in my grandmother's trunk, were recycled and translated in oxidised cast and photo-chemically etched metal, combined with digitally tattooed leather.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΑ ΚΑΡΓΑ
HOW TO BUILT A SURVIVAL OVEN
Ο φούρνος κατέχει παραγωγικές δυνατότητες, θέτει σε ενέργεια διαδικασίες εργασίας και καλύπτει μια από τις βασικές για την επιβίωση ανάγκες, τη διατροφή. Η δυναμική του έγκειται στη μετατροπή -μέσω της συμβολής του- τοπίων διασκέδασης σε τοπία παραγωγής, φέρνοντας την ιδέα των κοινών αγαθών πίσω στην καθημερινή ζωή. Με τον τρόπο αυτό, επομένως, μπορούμε να συνδημιουργήσουμε την ουσία της κατοίκησης, την κατοικία ως παραγωγική μονάδα που είναι συνδεδεμένη κοινωνικά και με το περιβάλλον της, την πόλη, υποσκάπτοντας τη μοντερνίστικη άποψη ότι η κατοίκηση είναι ιδιωτικό θέμα και σχετίζεται με την κατανάλωση.

VALENTINA KARGA
HOW TO BUILT A SURVIVAL OVEN
An oven is embedded in production, triggers labor processes and covers one of the basic survival needs, i.e. nutrition. Therefore, its power lies in the rendering of landscapes of leisure into landscapes of work, bringing the concept of commons back to every day life. One can thus start co-creating the future concept of the household, as a productive unit that is socially engaged and diffused to its context (the city), deconstructing the concept of modernity that household is a private unit of consumption.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΙΤΣΟΣ
ΜΝΗΜΕΙΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΣΤΟ ΣΑΛΑΣΠΙΛΣ
Οι φωτογραφίες έχουν τραβηχτεί σε διαφορετικά σημεία της Λετονίας μεταξύ 06.2011 και 10.2012. Προσφέρουν μια εικόνα της υφιστάμενης κατάστασης ανθρώπινων κατασκευών που συνδιαλέγονται όλο και πιο έντονα με τη φύση. Ταυτόχρονα, αποτελούν και ένα σχόλιο πάνω στην άνιση οικονομική ανάπτυξη και την πληθυσμιακή συρρίκνωση της χώρας, που έχουν οδηγήσει τμήματα αστικών περιοχών και επαρχιακούς οικισμούς στην ερήμωση, αλλά και τη λήθη στην οποία έχουν περιέλθει μοντερνιστικά οράματα της προηγούμενης εποχής. Αυτό, άλλωστε, υπογραμμίζει και η διαπίστωση πως, δεν είναι πάντα σαφές ποια κατασκευή είναι μνημείο και ποια πρόκειται σύντομα να μοιάζει με τέτοιο.

VASSILIS KITSOS
MONUMENT TO THE SALASPILS CONCENTRATION CAMP
Photographs taken in several locations in Latvia, between 06.2011 and 11.2012. They offer a glimpse on the present condition of human-made structures, dwellings and monuments mingling with free-growing and pervasive nature. At the same time, they are a testimonial to the uneven economic geography of Latvia, the de-population that has turned extended parts of urban and rural settlements into almost abandoned areas, and to the oblivion to which modernist visions have passed. To this end, it is worth noting that it is sometimes unclear at first sight which object is a monument and which is destined to look like one soon.

ΜΑΚΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

THANK GOD HEAVEN LEFT US STANDING ON OUR FEET

«... –θες ένα όνομα γι' αυτόν τον κόσμο; Μια λύση για όλους τους γρίφους του; Ένα φως και για σένα, εσύ, ο πιο καλά κρυμμένος, ο πιο δυνατός, ο πιο θαρραλέος, σκοτεινέ άνθρωπε; –αυτός ο κόσμος είναι η θέληση για δύναμη – και τίποτα παραπέρα! Κι εσείς οι ίδιοι είστε, κι εσείς, αυτή η θέληση για δύναμη – και τίποτα παραπέρα»

Φρίντριχ Νίτσε, *Η θέληση για δύναμη*

Η εγκατάσταση *Thank god heaven left us standing on our feet* αποτελείται από μια βίντεο-εγκατάσταση και 10 νεκροκεφαλές κατασκευασμένες από ανακυκλωμένο χαρτί εφημερίδας, τοποθετημένες σε plexiglas κύλινδρο. Ένας ρόδακας του πολιτικοοικονομικού συστήματος που επικρατεί αυτή τη στιγμή στην Ευρώπη δεσπόζει επάνω στις στοιβαγμένες νεκροκεφαλές, με τον άνθρωπο - μονόπολη παντοκράτορα στο παιχνίδι της εξουσίας.

MAKIS KYRIAKOPOULOS

THANK GOD HEAVEN LEFT US STANDING ON OUR FEET

"... –do you want a name for this world? A solution for all its riddles? A light for you, too, you best-concealed, strongest, most intrepid, most midnightly men? – This world is the will to power – and nothing besides! And you yourselves
are also this will to power – and nothing besides"

Friedrich Nietzsche, *The Will to Power*

The "Thank god heaven left us standing on our feet" installation consists of a video installation and 10 human skulls made from recycling paper, mounted in a plexiglas cylinder. A rosette of the politico-economic system that currently prevails in Europe, towers above the packing skulls, with the monopoly man almighty in the game of power.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΩΣΤΑ

ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑ 21ΟΥ ΑΙΩΝΑ - (ΤΡΟΪΚΑ)

Αν «η εμπειρία που μεταβιβάζεται από στόμα σε στόμα είναι η πηγή απ' όπου άντλησαν όλοι οι αφηγητές», τότε, για τον καλλιτέχνη, η πηγή είναι η μη-λεκτική εμπειρία, η εμπειρία με άλλα λόγια που μεταβιβάζεται με τις αισθήσεις, *από σώμα σε σώμα*. Ως εκ τούτου, αντιλαμβάνομαι και προσεγγίζω τον κόσμο μου ως ένα πολυ-αισθητηριακό μνημείο, ένα γοητευτικό αμάλγαμα εικόνων, ακουσμάτων, υφών, γεύσεων και μυρωδιών. Οι σκέψεις μου αλλά και τα έργα μου βασίζονται σε μια μάλλον πρακτική αντί-ληψη της ζωής παρά σε μια αφηρημένη φιλοσοφία ή μια ανώτερη ηθική. Με τον τρόπο αυτό, εμποτίζω αδιάκοπα τις προσωπικές μου αφηγήσεις...

KYRIAKI COSTA

21ST CENTURY ICONOCLASM - (TROIKA)

If "the experience that is passed on from mouth to mouth is the source from which all storytellers have drawn", then for the artist, the source is the non-verbal experience, in other words the experience that is passed on through the senses, *from body to body*. For that reason, I perceive and approach my world as a multi-sensorial monument, as an enchanting amalgam of images, sounds, textures, tastes and smells. My thoughts, as well as my works, are based on a more practical perception of life rather than an abstract philosophy or a higher morality. In this way, I perpetually nourish my personal narrations...

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΛΕΥΚΑΔΙΤΗ

Ο «Υ»

Ο «Υ» ασχολιόταν με σωλήνες. Κάποιους σωλήνες! Μήπως τελικά είναι τεχνικός ανελκυστήρων; Δίπλα του ήταν παρκαρισμένο το αυτοκίνητό μου το οποίο είχε καλύψει με εφημερίδες. Ετοιμαζόταν να βάψει τους σωλήνες με σπρέι άσπρου χρώματος και μάλλον θέλησε να προστατέψει το παρευρισκόμενο όχημα.
Χαιρετιστήκαμε. Σιγά σιγά καθιερώσαμε καθημερινό χαιρετισμό και κάποτε τον κάλεσα στο σπίτι μου και ήρθε. Όμως τίποτα από αυτά δεν έγινε. Δεν κάλεσα ποτέ τον «Υ» στον ιδιωτικό μου κόσμο. Αυτό το ονειρεύτηκα όταν αναρωτιόμουν για τον δικό του. Τον έβαλα λαθραία ίσως με άλλο τρόπο. Αυτός ήταν άλλωστε ο πρώτος επιλαχών.

VASILIKI LEFKADITI

"Y"

"Y" was working with pipes. Some pipes! Perhaps he was an elevator technician. Next to him, my car was parked, all covered in newspapers. He was about to start painting the pipes with white spray, and probably wanted to protect the parked car. We greeted each other. In time we established a daily greeting, and once I invited him home and he came. But nothing of the above did actully happen. I never invited "Y" into my private world. I just dreamed of it, while I was wondering about his world. I may have smuggled him in my world in another way. Anyway, he was the first substitute!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΑΖΙΩΤΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Το έργο *Χωρίς Τίτλο*, 2014 αποτελεί σχόλιο στη ματαιότητα της ανθρώπινης υπόστασης και στο μεταφυσικό. Μέσω του περιεχομένου του διερευνάται η πιθανή συνύπαρξη ωμότητας και λεπτότητας/αισθαντικότητας και το αν και κατά πόσο, μέσω αυτής της συνύπαρξης, μπορεί να προκύψει μια κάποια ομορφιά και ισορροπία. Η χρήση ακρυλικών και λεπτομερούς σχεδίου προσδίδει έναν αυστηρό - σχεδόν «νεκρικό» - δισδιάστατο χαρακτήρα, ο οποίος κατά τόπους αποκτά μια τρίτη διάσταση «ξεγελώντας» τον θεατή. Η μορφή του έργου αλλοιώνεται και το αποτέλεσμα θυμίζει τυπωμένο σχέδιο ή κάτι το «ευτελές» με αποτέλεσμα να τίθενται ερωτήματα σχετικά με τις έννοιες της υφής και του ίχνους.

YORGOS MARAZIOTIS

UNTITLED

The work *Untitled*, 2014 refers to the futility of the human existence and of the metaphysical. The work examines the possible co-existence of rawness and fineness/ sensibility, and whether a certain beauty and balance could emerge (through this co-existence).
The use of acrylics and detailed sketching, gives a strict - almost "deathly"- two-dimensional character, which in certain occasions acquires a third dimension "tricking" the viewer. The form of the painting is being altered and the result, reminds of a printed pattern or something "worthless", raising questions about the concepts of texture and trace.

ΕΝΤΥΤΑ ΜΩΝΣΙΟΡ
ΦΟΥΣΚΕΣ, ΒΛΕΠΕΙΣ ΤΩΡΑ;
Το 2010 ήρθα στην Κρακοβία. Επί της οδού Szpitalna παρατήρησα ένα ποδήλατο στο πεζοδρόμιο από το οποίο επέπλεαν μικρές σαπουνόφουσκες. Από εκείνη τη στιγμή το θέμα των φυσαλίδων θα αποτελέσει πηγή έμπνευσης για την ανάπτυξη της δουλειάς μου σχετικά με τα μπαλόνια. Η εύθραυστη δομή και η φευγαλέα κίνηση των φυσαλίδων είναι σαν μια φανταστική, μαγική μερικές φορές, πραγματικότητα στην οποία το χρώμα αξιοποιεί την ποιητική διάσταση των αντικειμένων και των σωμάτων ή αναλύει απλά τις οπτικές και αισθητικές τους διαστάσεις.

Η Judit Kurtág και η Zxoe Strizzi Marrero συμμετείχαν στα γυρίσματα του βίντεο. Η μουσική σύνθεση έγινε από τον Leszek Hefi Wiśniowski.

EDYTA MĄSIOR
BUBBLES, YOU SEE NOW?
In 2010, I came to Cracow. Near Szpitalna street I noticed a bike by the sidewalk from which some soap bubbles were floating about. From that moment onwards, the subject of bubbles would become an inspiration towards the development of my work pertaining to balloons. The elusive structure of the bubbles is like a fantastic, sometimes magical, reality in which colour either exploits the poetic dimension of objects and bodies or simply analyses their visual and aesthetic dimensions.

Judit Kurtág and Zxoe Strizzi Marrero participated in the shooting of the video material. The music was composed by Leszek Hefi Wiśniowski.

Υποστήριξη /
Supported by:
culture.pl

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΗΤΡΕΝΤΣΕ
ΤΟ ΝΕΟ LEXICON
Μέσα σε ένα γεμάτο εμμονές πολιτιστικό πλαίσιο των υπερκειμένων, της e-μάθησης και ψηφιοποίησης, η Μήτρεντσε κατασκευάζει το διεθνές πρότζεκτ σε εξέλιξη «Προσθήκη στη βιβλιοθήκη μου», που παραπέμπει σε μια ά-πειρη Μετα-Βιβλιοθήκη. Ένα ιδιότυπο ίδρυμα το οποίο αμφισβητεί την ευθραυστότητα της μετάδοσης της γνώσης στη σημερινή Εκπαιδευτική και Κοινωνικο-πολιτική δίωξη στο πλαίσιο της παγκόσμιας κρίσης. Οικειοποιείται βιβλία φιλοσοφίας, μυθιστορήματα και βιβλία τέχνης που σχολαστικά μετατρέπονται σε μικρής κλίμακας «Βάθρα», «Μανιτάρια» και γλυπτά «βιβλιόφιλους», τα οποία θέτουν ερωτήματα σχετικά με την ανα-υλοποίηση του αντικειμένου της τέχνης και την πολιτιστική σημασία του βιβλίου ως δοχείου γνώσης. Η Μήτρεντσε χτίζει μια ετεροτοπία, ή ένα μετα-μουσείο για βιβλία που συμβολικά έχουν «αναπηρία» ή είναι «νεκρά».

CHRISTINA MITRENTSE
MY NEW LEXICON
In an obsessive cultural context of hypertexts, e-learning and digitisation, Mitrentse's on-going international project *Add To My Library* alludes to an infinite Meta-Library: an idiosyncratic institution that questions the fragility of the transmission of knowledge in the current Educational and Socio-political persecution in the global crisis. Mitrentse appropriates philosophy, novels, and art books that she meticulously transformes into small scale 'Plinths', 'Fungi' and 'Bibliophiles' sculptures. They raise questions about the de-materialisation of the art object and the cultural significance of the book as a foreboding container of knowledge. Mitrentse is building an heterotopia, or a post-museum for books that are symbolically «disabled» or «dead».

ΛΕΩΝ ΜΙΧΑΗΛ
ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ
Μια εικαστική απόπειρα αναδόμησης ενός προσώπου.

LEON MICHAIL
PORTRAIT
A pictorial attempt to restructure a face.

ΚΑΛΗ ΝΙΚΟΛΟΥ
ΓΟΥΝΕΣ ΒΙΖΟΝ
Το 1984 ο Χάρρυ Κλυνν στο σατιρικό τραγούδι «Ελλάδα η χώρα του πράσινου ήλιου» λέει: *παιδιά σηκωθείτε να βγούμε στους δρόμους με Rolex στα χέρια και γούνες στους ώμους.*

KALI NIKOLOU
MINK FURS
In 1984, Harry Klynn in the satirical song "Greece, the country of the green sun" says: stand up guys, let's take to the streets with Rolex on hands and furs on shoulders.

CHRISTINA PAPAS
DON'T WIPE MY SILVER LINING
Το έργο διερευνά και αντανακλά την ανησυχία για τους συνεχείς και πολλαπλούς μετασχηματισμούς που λαμβάνουν χώρα στον πολιτισμό και στο περιβάλλον. Η καλλιτέχνις διερωτάται για τον τρόπο με τον οποίο οι μετασχηματισμοί αυτοί συχνά δεν αφήνουν φανερά ίχνη των επιπτώσεών τους. Μέσα από τα υγρά μαντιλάκια, ένα μαζικά υπερ-καταναλώσιμο προϊόν, το έργο επιχειρεί να θέσει ερωτήματα για το είδος των αποτυπωμάτων που αφήνουν οι σύγχρονοι πολιτισμοί ως κληρονομιά στους μελλοντικούς, και πώς οι μελλοντικοί πολιτισμοί θα τους αποκωδικοποιήσουν, θα τους κατανοήσουν και θα τους αξιολογήσουν. Τα υγρά μαντιλάκια ζωγραφίζονται και, όταν αυτά στεγνώσουν, αφήνουν μονάχα αμυδρά ίχνη από μελάνι. Παράλληλα, η ασημένια επένδυση εκφράζει μια φωτεινή ελπιδοφόρα πλευρά των πραγμάτων, μια ελπίδα για πολιτιστική και περιβαλλοντική αειφορία.

CHRISTINA PAPAS
DON'T WIPE MY SILVER LINING
The work explores and reflects a concern about the constant, multiple and rapid transformations that take place in culture and the environment, and how the traces they leave behind may seem undistinguishable despite their impact. Through the wet wipe and the unidentifiable traces of drawn ink left upon it once it gets dry, the artist aims to question the type of traces the culture of today inherits to the future civilisations to decode, comprehend and appreciate. At the same time, the work expresses the artist's hope for cultural and environmental sustainability.

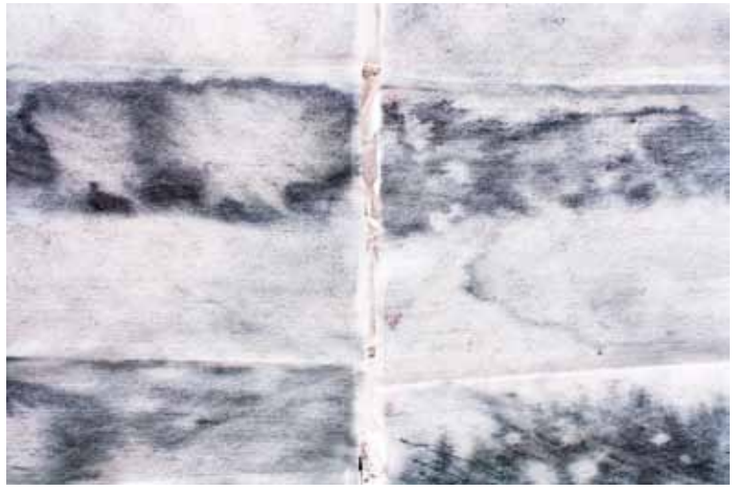

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
CHAIN REACTION
Πρόκειται για ένα μπουκάλι 1 λίτρου, διάφανο, σε φυσικό μέγεθος κλεισμένο με φελλό. Ο φελλός στο κάτω μέρος του (εντός του μπουκαλιού) συνδέεται μέσω αντίστοιχης μεταλλικής αλυσίδας με λαστιχένια τάπα μπανιέρας. Αυτή η δυσλειτουργία του μπουκαλιού παραπέμπει σε σύγχρονες ανορθολογικές επεμβάσεις στην αξιοποίηση των φυσικών πόρων. Το νερό αποτελεί καίριο παράδειγμα. Το συστατικό στοιχείο της ζωής χάνεται από τη σύσταση μιας κουλτούρας χαμένης στη σπατάλη, στην επίπλαστη αφθονία, ακόμα και όταν το μπουκάλι είναι μισοάδειο. Σκοπός του έργου αυτού είναι (μέσα από το ευτελές του υλικού, από ένα καθημερινής χρήσης αντικείμενο, με μια υπονομευτική-συμβολική παρέμβαση) να καταστήσει σαφές στο θεατή ότι αποτελεί μέρος του προβλήματος όσο η ματιά του θολώνει μέσα στην αλλοτρίωση της καθημερινότητας.

VASILIS PAPAGEORGIOU
CHAIN REACTION
It concerns a life-size one-liter bottle, clear, and capped with cork. The cork's bottom side is connected via a small metal chain with a tub rubber plug. This malfunction of the bottle indicates the contemporary irrational way of using natural resources. Water use is the best example. At the beginning of the twenty-first century, our fresh water supply is threatened by the habits of the consumers, our extravagant and un-ecological way of life and industrial use. Though a simple bottle as an everyday object, this work presents to the viewer a new perpective on natural resources. The viewer becomes aware of individual irresponsibility in everyday life.

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

«RE-TALES» ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΘΑΝΑΤΟ

Τόσο στο υλικό όσο και στο άυλο επίπεδο αξιοποιώ, κάνοντας ποίηση, το ευτελές και άχρηστο υλικό, αλλά και συγχρόνως υπενθυμίζω το απόσταγμα της σοφίας από Δύση και Ανατολή ως κληροδότημα, ως άυλη πολυπολιτισμική κουλτούρα της ανθρωπότητας.
Δε θα ήταν ριψοκίνδυνο να θεωρήσω ως δεδομένο το στοιχείο της επανάχρησης σε άυλα φαινομενα της ζωης οπως τον ερωτα και τον θανατο. Και αυτο γιατι εμπειρικα και εννοιολογικά πιστοποιείται ο αντίκτυπος που έχουν τα συναισθήματά μας σε επίπεδο χημείας (ύλης) και ενέργειας (μη ύλης). Ο αντίκτυπος αυτός στην ουσία αφήνει ίχνη, όπως άλλωστε και κάθε επανάχρηση της ύλης, τα οποία είναι προσβάσιμα στους ιχνηλάτες της εκάστοτε εποχής.
Σε τελική ανάλυση, επανάχρηση = ίχνη και ίχνη = αναζήτηση ή το κίνητρο του ιχνηλάτη.

MARIA PAPACHARALAMBOUS

«RE-TALES» EVEN FOR LOVE AND DEATH

On a material and on an immaterial level, on one hand, I utilise the worthless and useless material by turning it into "poetry" and, on the other, I recall the spirit of wisdom from East and West as legacy, as intangible multicultural culture of humanity. It would have not been risky to take for granted the element of reuse in intangible phenomena of life such as love and death. And this is because empirically and conceptually the impact of our emotions is certified in relation to chemistry (material) and to energy (immaterial). This impact essentially leaves traces, as any reuse of the material, which is accessible to the trackers of each era. In conclusion, reuse = traces and traces = search or motive for the tracker.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΣΓΟΥΡΟΜΥΤΗ

ΚΟΥΚΛΑ

Τα έργα της έκθεσης αποτελούν μέρος μιας ευρύτερης θεματικής που εξετάζει προϊδεάσεις γύρω από τη γυναικεία φύση, ενώ ταυτόχρονα απευθύνει ζητήματα εξουσίας και ιδεαλισμού. Τα έργα αναπτύσσονται γύρω από το ερώτημα «Ποιος είναι λοιπόν αυτός ο τύπος νέας γυναίκας;», μια παράθεση από τη μελέτη του Ντελέζ για το ρόλο των γυναικών στο έργο του Κάφκα. Η ίδια η ερώτηση δεν εμφανίζεται ποτέ, εντείνοντας με τον τρόπο αυτό την αίσθηση ματαιότητας που καλύπτει κάθε πιθανή απόπειρα να απαντηθεί. Οι παρουσίες αυτών των κοριτσιών, που αποτελούν αποσπάσματα από ομαδικές φωτογραφίες μιας άλλης εποχής, κερδίζουν την αυτονομία τους, τόσο από το περιβάλλον τους όσο και από το ίδιο το παρελθόν που ανακυκλώνεται μέσα στο παρόν και στο μέλλον.

CHRISTINA SGOUROMITI

DOLL

The exhibited works are part of a wider series that looks into the preconceptions on femininity while touching on issues of power and idealism. The work unfolds around the hidden question "So which is this type of young woman?", a subtract from Deleuze's study on the role of women in the work of Kafka. The question itself is never directly addressed, as if to stress the futility of any attempt to answer it. These female presences, originally belonging to a group photo from another era, have gained autonomy from their environment, as well as from the past that is recycled into the present and the future.

ΕΦΗ ΣΠΥΡΟΥ
«Πράγματα γνωστά και άγνωστα και αναμεσά τους πόρτες»

EFI SPYROU
«Things known and unknown and in between the doors».

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΨΑΡΡΑ
DIVERGENCE
Η διαδραστική εγκατάσταση και performance *Divergence* εξερευνά το πεδίο της φερόμενης τεχνολογίας και των ηλεκτρονικών υφασμάτων και τις δυνατότητες που προκύπτουν από τη χρήση αυτοσχέδιων ηλεκτρονικών και δημιουργικού προγραμματισμού για τη διεύρυνση της αισθητικής μας αντίληψης.
Το έργο έχει ως αφετηρία τις αρχές του ηλεκτρομαγνητισμού και εξετάζει τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε τις αόρατες δυνάμεις που μας περιβάλλουν. Μέσα από τη χρήση δομικών συστατικών των σύγχρονων ηλεκτρονικών συσκευών, όπως μικροεπεξεργαστές, πηνία και μοτέρ δόνησης, αλλά και μέσα από τη χρήση παραδοσιακών τεχνικών κεντήματος, προκύπτει η δημιουργία ενός αυτοσχέδιου συστήματος ανίχνευσης ηλεκτρομαγνητικών πεδίων, το οποίο εστιάζει στη δημιουργία μιας βιωματικής εμπειρίας τόσο για την performer, που φοράει το ρούχο, όσο και για τον θεατή που το εξερευνά οπτικά, απτικά και ηχητικά.

AFRODITI PSARRA
DIVERGENCE
Divergence is an interactive installation and sound performance that explores the field of wearable technology, e-textiles, DIY electronics and creative coding in order to question the way we perceive our surroundings. In particular, it deals with the question of how to create physicality in order to demonstrate and sense the invisible forces that surround us. Through the use of basic electronic components that form part of our everyday devices such as microprocessors, coils and vibration motors, but also through traditional sewing and embroidery techniques, this DIY electromagnetic field detector focuses on creating a strong physical experience for both the performer as well as the public who is able to explore it visually, haptically and sonically.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ / MARCOS NOVAK / ΝΙΚΟΛΕΤΑ ΧΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΩΣΙΠΟΛΕΩΣ ΑΝΑΛΕΙΜΜΑ

Η εγκατάσταση *Σωσιπόλεως Ανάλημμα* εστιάζει στις έννοιες του ίχνους, του υπολείμματος και της ύλης συγχωνεύοντάς τις με φως, τόπο και ιστορία. Εξερευνά τη σχέση ανάμεσα στο υπόλειμμα και στο ανάλημμα, συνδυάζοντας στοιχεία από τον Πλατωνικό *Μύθο του Ηρός* μέχρι το έργο *La Legende D'Eer* του Ξενάκη και τη σύγχρονη γνώση για το σύμπαν. Χρησιμοποιεί στοιχεία από το θέατρο σκιών και επιτρέπει τη μίξη σκιών από σύγχρονες και ιστορικές μορφές σε μια διπλή οθόνη, σαν δύο Πλατωνικά σπήλαια, οι οποίες αναμειγνύονται για να δημιουργήσουν καινούργιες. Οι τροχιές του φωτός και των σκιών σχηματίζουν ένα ανάλημμα, ένα ίχνος, ένα σχήμα το οποίο είναι ταυτόχρονα η μνήμη και ο οδηγός των διάφορων συνδυασμών.

PANOS PARTHENIOS / MARCOS NOVAK / NIKOLETA CHANTZOPOULOU

THE SOSIPOLIS ANALEIMMA

The installation *Sosipolis Analemma* deals with the challenges of *trace, remnant, and matter* by fusing them with *light, place, and history*. It explores the relation of the remnant (υπόλειμμα) with the scaffold (ανάλημμα), combining sources from Plato's *Myth of Er* and Xenakis' *La Legende D'Eer* with contemporary knowledge of the universe. It employs shadow theatre and lets the shadows of contemporary and historical figures mix together on a dual screen, like two Platonic caves, arranged so as to cast old shadows that intermix to produce new ones. The paths of light and shadow form an analemma (ανάλημμα), a trace, a shape that is both the memory and the organiser of combinations.

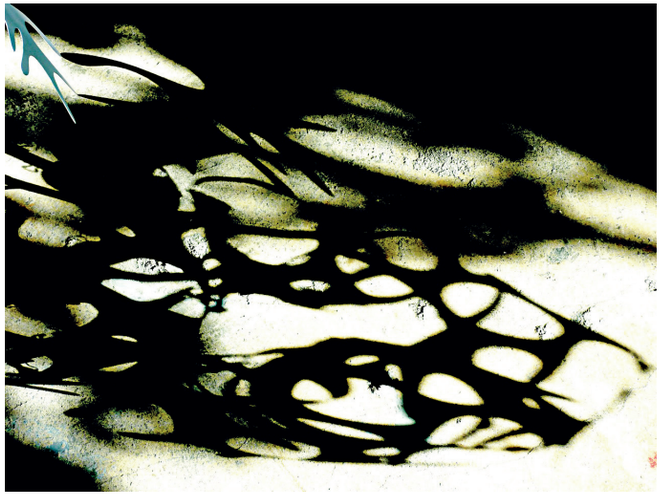

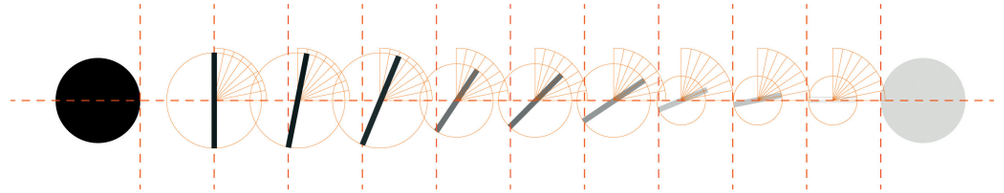

ΑΚ-Α: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ / ΜΙΝΝΑ ΚΟΛΑΚΗ

9ΕΛΛΕΝΙΤ

Το κυματοειδές φύλλο ΕΛΛΕΝΙΤ, εμπορική ονομασία ενός υλικού ελληνικής κατασκευής από μίγμα τσιμέντου και ινών αμιάντου, υπήρξε ένα φθηνό, σχετικά ευτελές υλικό, εν τέλει ενοχοποιημένου λόγω του καρκινογόνου αμιάντου που περιείχε. Η ευρεία χρήση του ΕΛΛΕΝΙΤ, κυρίως σε καλύψεις όπως στέγες, υπόστεγα, κτλ, χαρακτήρισε μορφολογικά την περιφέρεια των ελληνικών πόλεων και ένα μεγάλο κομμάτι της ελληνικής επαρχίας κατά τη διάρκεια της έντονης αστυφιλίας και της άναρχης ανοικοδόμησης των δεκαετιών του '60, '70 και '80. Το υλικό είναι πολιτισμικά και κοινωνικά ενδιαφέρον: το επαναφέρουμε, τροποποιώντας τη χρήση του, σε μια σύνθεση της παλιάς γνώριμης μορφής με μια νέα γεωμετρική και μορφολογική διαχείρηση. Η ανακύκλωση δεν ορίζεται απλά με την επανάχρηση και επανατοποθέτηση του υλικού. Ορίζεται με τη δημιουργία μιας νέας ταυτότητας και ερμηνείας και κυρίως ενός καινούργιου συναισθήματος που προκαλείται μέσα από τη μνήμη της παλιάς του εικόνας στη νέα σύνθεση.

AK-A: KATERINA APOSTOLOU / MINNA COLAKIS

9ELLENIT

ELLENIT, the commercial name of the Greek corrugated sheets used in construction consisting of a mixture of cement and asbestos fibers, was a cheap, relatively paltry material ultimately criminalised due its carcinogenic asbestos content. The widespread use of ELLENIT, mainly in roofs, sheds, etc., morphologically marked the outskirts of Greek cities and a large part of the provinces during the intense urbanisation and unregulated reconstruction period of the '60s, '70s and '80s. The material is culturally and socially interesting: we resurrect it by altering its use through a synthesis of its old familiar shape with a new geometric and morphological treatment. Recycling is not defined simply through reuse and repositioning. It is also defined by the creation of a new identity and interpretation, as well as the generation of a new emotion through the memory of a previous image within an original composition.

AVW ARCHITECTURE: ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ / ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ

ΑΝΑΒΙΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗ ΔΑΦΝΟΜΗΛΗ 48Α

...Ένα παιδί δοκιμάζει τη δύναμη της φωνής του στον αντίλαλο του κλιμακοστασίου... Στον από κάτω όροφο ένα ζευγάρι γευματίζει σε ένα τραπέζι-έργο τέχνης τοποθετημένο ώστε με έναν σχεδόν μεταφυσικό τρόπο να συνδέει το κτίριο με τους γύρω δρόμους... απέναντι, ο γείτονας επιστρατεύει μια συστάδα φυτών για να προστατευτεί από το βλέμμα των νέων γειτόνων. Ενώ, στον τέταρτο, διαμορφώνεται ξαφνικά μια πλατεία πάνω από την πόλη... Λέγανε οτι παλιά στο συγκεκριμένο οικόπεδο ζούσε ένας εφευρέτης σε μια καλύβα... Ήθελε να ανακαλύψει το «αεικίνητο»... Αργότερα κτίστηκε ένα κτίριο το οποίο φιλοξενούσε μια σχολή ... Η σχολή λειτουργούσε για πολλά χρόνια μέχρι που σταμάτησε και το κτίριο έμεινε εγκαταλελειμμένο... Και τελικά επήλθε μια πολύ δημιουργική αλλαγή...

Ένα κτίριο μπορεί να εμπνέει και να τροφοδοτεί μια πολυποικιλότητα σχέσεων, σκέψεων και συσχετισμών. Λειτουργεί ταυτόχρονα ως κάτι το κατεξοχήν υλικό, με παρουσία στην πόλη και στον ευρύτερο γεωγραφικό τόπο μέσα στον οποίο στήνεται. Αποτελεί ιστορική μαρτυρία και αναφορά. Η ανέγερση ή η μεταποίησή του καταγράφεται ως αναπόσπαστο στοιχείο της εξέλιξης του αστικού τοπίου και της κουλτούρας του. Ταυτόχρονα, συστήνεται ως μια έτερη αρχιτεκτονική επίλυση άυλων χώρων, εκείνων των εμπειριών και των προσδοκιών των ανθρώπων. Το κτίριο αναδομείται μέσα από τα πολλαπλά πρόσωπα της αστικής «πολιτισμικότητας», διαμορφώνεται από αυτήν και την ανατροφοδοτεί...

*Το κτίριο επί της οδού Δαφνομήλη 48α ανεγείρεται το 1973 με δαπάνη του Κοινωφελούς Ιδρύματος Γεωργίου και Αγγελικής Σκούρα. Πάνω από 30 χρόνια λειτουργεί ως σχολή και κατόπιν μένει ανεκμετάλλευτο. Τον Ιανουάριο του 2011 ξεκινούν εργασίες ανακαίνισής του και το Σεπτέμβρη του 2012, εγκαινιάζει μια νέα περίοδο λειτουργίας ως κτίριο κατοικιών. Το 2013 τιμάται με ειδική Διάκριση από το Ελληνικό Ινστιτούτο Αρχιτεκτονικής ως έργο σύγχρονης αρχιτεκτονικής μεταποίησης.

AVW ARCHITECTURE: ANGELIKI ATHANASIADOU / KATERINA VASSILAKOU

RE-CONSTRUCTING DAFNOMILI 48A

Twin / parallel video installation, based on the narration of the inhabitants of Dafnomili 48a; an awarded architectural rehabilitation of an abandoned edifice in the heart of Athens. The display aims to reconstruct both the impression and the imprint of the building to the neighborhood by exhibiting the multiple layers of integration between architecture and the rematerialisations of urban culture.

ΚΩΣΤΑΣ ΤΣΙΑΜΠΑΟΣ / ΜΥΡΤΩ ΚΙΟΥΡΤΗ / ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ

THE CONTAINER

Η απαίτηση ήταν να στηθεί ένα μικρό βιβλιοπωλείο (το οποίο θα λειτουργούσε στο πλαίσιο της 1ης Μπιενάλε Τέχνης DESTROY Athens) με το μικρότερο δυνατό κόστος και στον ταχύτερο δυνατό χρόνο. Η ιδέα ήταν να ενοικιαστούν δύο containers τα οποία θα τοποθετούνταν στην αυλή του Γκαζιού. Τα containers δέχτηκαν μόνο γραφιστική παρέμβαση εξωτερικά με το λογότυπο της εταιρίας. Για έπιπλα χρησιμοποιήθηκαν τα υπάρχοντα παλετοκιβώτια τα οποία χρησιμοποιούνται για τη μεταφορά βιβλίων. Αυτά τοποθετήθηκαν μέσα στα containers καθέτως, ώστε οι νευρώσεις τους να χρησιμοποιηθούν ως θήκες προβολής βιβλίων. Το έργο διακρίθηκε με το πρώτο βραβείο γραφιστικής και εικονογράφησης ΕΒΓΕ του 2008.

Γραφιστικός Σχεδιασμός: metoo.gr

KOSTAS TSIAMBAOS / MYRTO KIOURTI / YANNIS KARAHALIOS

THE CONTAINER

The requirement was to set up a small art and architecture bookstore which would operate during the first Biennial of contemporary Greek art (Destroy Athens). The bookstore had to be built at the lowest possible cost and in the shortest possible time period. The idea was to rent two containers, and place the one across the other in the yard of the Technopolis cultural complex in Athens. The concept of reusing the containers was also aligned to the main theme of the Biennial: "One could put it like this: we never want to be what we are; we claim the right not to be what we are. Under certain conditions, both unexpected and intricate, between those two dimensions of the entirely consubstantial –there is no division of any kind –subject, there is a rupture.
What is more, such rupture is not exactly a symptom of a contradiction, but an element of our very constitution."

Graphic Design: metoo.gr

NORA OKKA

ΑΠΟΤΥΠΩΝΟΝΤΑΣ ΤΑ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΑ ΣΠΟΛΙΑ

Στο πλαίσιο της έκθεσης *Rematerialising Culture*, το παρόν εγχείρημα εστιάζει στην προβολή της πρακτικής των *σπολίων* ως μία μικρογραφία της συγκρότησης της αρχιτεκτονικής. Αξιολογώντας γενικά την έννοια των *σπολίων* ως μία κεντρική αρχιτεκτονική ιδέα μιας μακράς σειράς πολιτισμικών μείξεων και ερευνώντας το διάσπαρτο δίκτυο των ελληνικών αρχιτεκτονικών σπολίων, η πρόταση αποτελεί ένα εισαγωγικό παράδειγμα εντοπισμού και χαρτογράφησης των αρχιτεκτονικών αυτών ιχνών του παρελθόντος ως ένα είδος διευρυμένης πολιτισμικής αειφορίας. Το έκθεμα βασίζεται στην τεχνική των αρχαιολογικών εκτύπων, τα οποία μεταφέρουν τα εν λόγω αρχιτεκτονικά σπόλια σε πραγματική κλίμακα, αναδεικνύοντας την ανάγλυφη επιφάνειά τους. Αποτυπώνοντας στο χαρτί το ενσωματωμένο στο κτίσμα σπόλιο και προβάλλοντάς το ως έκθεμα, το προτεινόμενο έργο μπορεί να ερμηνευτεί και να βιωθεί αφενός ως μία συμβολική ανασύσταση του αυθεντικού αρχιτεκτονικού σπολίου και αφετέρου ως επιτελεστική συνέχιση της πρακτικής των *σπολίων*. Το έκτυπο-έκθεμα προκαλεί με την ένταξή του στον εκθεσιακό χώρο ένα πλεόνασμα σημασίας, που μας επιτρέπει να σκεφτούμε τις σύγχρονες πολιτισμικές τεχνικές ως συνεχείς μεταγραφές και μετατοπίσεις των πραγμάτων.

*Η ιδέα των *σπολίων* έγινε αποδεκτή ως μέρος διδακτορικής έρευνας το 2010 και προτάθηκε ως ατομική συμμετοχή για το ελληνικό περίπτερο στην 13η Μπιενάλε Αρχιτεκτονικής της Βενετίας Common Ground το 2012.

NORA OKKA

CAPTURING THE ARCHITECTURAL SPOLIA

In the context of the *Rematerialising Culture* exhibition, this present project proposes the practice of *spolia* as a micrography of the constitution of architecture itself. Evaluating the concept of *spolia* as a central architectural idea in a long series of cultural mixes, and researching the scattered network of the Greek architectural spolia, the proposal constitutes an introductory example of locating and mapping these architectural traces of the past into the present, as a form of a broader cultural sustainability. The exhibit is based on the technique of the archeological squeezes, which bring the architectural spolia in real scale highlighting their relief. By capturing on paper the spoil that is incorporated in the building and presenting it as an exhibit, the proposed work can be interpreted and experienced as a symbolic reconstitution of the authentic architectural spoil but also as a performative continuity of the practice of *spolia*. The squeeze-exhibit provokes a surplus of meaning through its integration into the exhibition space, allowing us to conceive the contemporary cultural techniques as continuous reinscriptions and displacements.

*The concept of *spolia* was accepted as part of doctoral research in 2010 and it was proposed as an individual competition entry to the Hellenic pavilion at the 13th Venice International Architecture Exhibition *Common Ground* in 2012.

doxiadis+ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ-ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ ΤΟΠΙΟΥ: ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗ / ΘΩΜΑΣ ΔΟΞΙΑΔΗΣ / ΜΑΡΙΝΑ ΑΝΤΣΑΚΛΗ / ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΓΚΙΡΤΗ

ΣΚΟΥΠΙΔΟΤΟΠΟΣ ΣΕ ΠΑΡΚΟ

Τι σημαίνει η δημιουργία ενός δημόσιου χώρου την εποχή της φτώχειας; Πάνω από το αρχαίο Δημόσιο Σήμα, ο χώρος αναμένει την ημέρα που θα ξεκινήσουν οι ανασκαφές. Ήταν σκουπιδότοπος. Κάτοικοι της περιοχής και εθελοντές ένωσαν τις δυνάμεις τους για να μετατρέψουν το χώρο σε προσωρινό πάρκο. Τα σκουπίδια του ενός είναι ο θησαυρός κάποιου άλλου. Ο σχεδιασμός μειώνει, επαναχρησιμοποιεί και ανακυκλώνει υλικά, μορφές, ενέργεια, συμμετέχοντες, δίνοντας στον χώρο την αισθητική των σπολίων που αποτελεί πεμπτουσία της Αθήνας. Ο χώρος φτιάχτηκε από εκατοντάδες ανθρώπινα χέρια, που συνεργάστηκαν όπως άλλοτε. Με τον εθελοντισμό και την ευαίσθητη στρατηγική της μελέτης, το πάρκο δημιουργήθηκε σε έξι μέρες μόνο με 3.000€.

doxiadis+ ARCHITECTS-LANDSCAPE ARCHITECTURE: ANGELIKI MATHIOUDAKI / THOMAS DOXIADIS / MARINA ANTSAKLI / DESPOINA GKIRTI

JUNK TO PARK

What does it mean to create public space in the age of poverty? Located on the ancient Dimosio Sima this space awaits the day when excavations will start. In the interstice, it was a junkspace. Local inhabitants and volunteers joined forces to change it into a temporary park. Someone's junk is another man's treasure. The design reduces, reuses and recycles: materials, forms, energies and participants, bestowing on the space the spolia aesthetic which characterizes Athens. The space was created by a hundred human hands, collaborating as hands used to. Through volunteerism and the sensitive design strategy, the park was created in 6 days for a mere €3000.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

SUBTRACT THE MATERIAL - REVEAL THE IMMATERIAL

Όλοι μας, ο καθένας από εμάς, προσθέτουμε συνεχώς, είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα, μικρές ψηφίδες στο φυσικό μας περιβάλλον. Ως αποτέλεσμα ο χώρος στις πόλεις μας είναι στριμωγμένος και μολυσμένος από μια ευρεία γκάμα αστικών απορριμμάτων, συνειδητώς παραγόμενα από εκείνους που αδυνατούν να δουν την μεγάλη εικόνα όταν προσπαθούν να σχεδιάσουν μία νέα μονάδα, μια νέα προσθήκη επάνω στον αστικό καμβά. Γιατί να μην σταματήσουμε να προσθέτουμε και να αρχίσουμε να αφαιρούμε; Οι πόλεις μας, δεν χρειάζονται περισσότερα· χρειάζονται λιγότερα. Εμείς, ως αρχιτέκτονες, έχουμε την ηθική υποχρέωση να αντιμετωπίσουμε την υπερκατανάλωση, την ευφορία της υλικότητας και να αρχίσουμε να παρεμβαίνουμε στις πόλεις αφαιρώντας ότι δεν χρειάζεται. Οι άνθρωποι δεν χρειάζονται περισσότερα τούβλα, καλώδια και παραπήγματα· χρειάζονται περισσότερο χώρο για να αναπνεύσουν, να αισθανθούν, να επικοινωνήσουν, να εκφραστούν, να ζήσουν.

PANOS PARTHENIOS

SUBTRACT THE MATERIAL - REVEAL THE IMMATERIAL

Everyone and each one of us is intentionally or unintentionally adding bits to its physical environment. As a result space in our cities has been congested and heavily polluted by a broad palette of ambient urban litter. Why not stop adding and start subtracting. We, as a society, and thus the avatars of our culture, our cities, do not need more; we need less. We, designers, have an ethical responsibility to address the issue of overconsumption, the exuberance of materialism and start intervening to our cities by subtracting what is not needed. People do not need more bricks, cables and stands; they need more space to breathe, feel, communicate, express themselves, live.

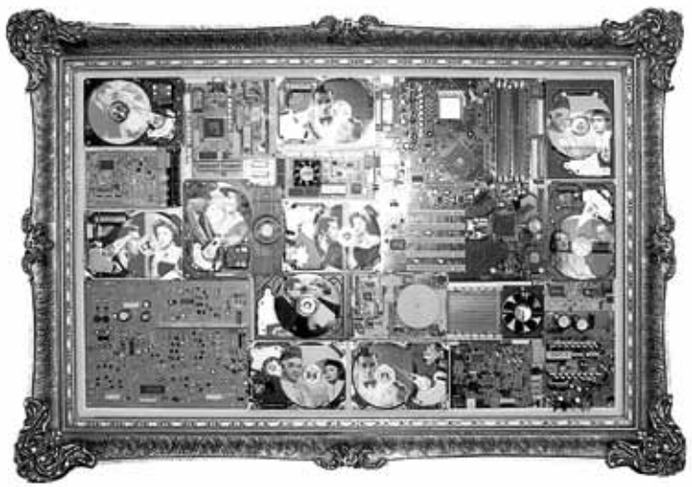

WE DESIGN: ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

WEEKEND PIPE HOUSE

Η πρόταση για προκατασκευασμένα καταλύματα εκμεταλλεύεται τα καλούπια που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή φρεατίων από σωλήνες μπετόν. Κάθε τμήμα της κατασκευής έχει μήκος 2 μέτρα και εξωτερική διάμετρο 3.30 ώστε να μπορεί να μεταφερθεί με φορτηγό. Το βασικό κατάλυμα μήκους 8 μέτρων καλύπτεται με χώμα ώστε να εξασφαλίζεται φυσική θερμομόνωση. Φωτισμός και αερισμός επιτυγχάνεται μέσω των ανοιγμάτων στις 2 άκρες καθώς και των οπών στο πάνω μέρος του σωλήνα. Το υπερυψωμένο δάπεδο κρύβει μηχανολογικές εγκαταστάσεις, ηλεκτρικά, ύδρευση, απορροή ομβρίων, δεξαμενή νερού και αποθηκευτικό χώρο. Υπάρχει η δυνατότητα τοποθέτησης φωτοβολταϊκών σωμάτων στην οροφή για αυτονομία ηλεκτρικής ενέργειας. Διαφορετικά στοιχεία, όπως τα ημικυκλικά τμήματα και ο «σύνδεσμος», επιτρέπουν παραλλαγές διάταξης στη βασική μονάδα και μια διαφορετική αντιμετώπιση στην ένταξη του καταλύματος στο φυσικό περιβάλλον.

WE DESIGN: PHILIPPOS PHOTIADIS

WEEKEND PIPE HOUSE

The Weekend dwelling is based on prefabricated concrete pipes. Each section is 2 m long with an exterior diameter of 3.30 to be transported by truck. The 8 m long basic shelter is covered with soil to ensure natural insulation. Lighting and ventilation are achieved through its ends and openings at the top. The elevated floor provides space for mechanical installations and storage space. Different elements such as semicircular sections and the 'connector' allow for variations on the basic layout so as to better accommodate the occupants's needs and integrate to the natural environment.

DUO ENTR 'ACTE: ΕΛΕΝΗ ΤΣΑΟΥΣΑΚΗ / ΕΙΡΗΝΗ ΒΟΥΖΗ

EAST MEETS WEST

Το ντουέτο αποτελείται από τις Ειρήνη Βούζη, φλάουτο, και Ελένη Τσαουσάκη, άρπα. Έχουν δουλέψει τρεις κύκλους συναυλιών: *Entr'acte,* με έργα Ισπανών και Γάλλων συνθετών, *Tango Revisited,* ένα μουσικό ταξίδι στην ιστορία του τάνγκο, και *East meets West.* Το *East meets West* επικεντρώνεται σε έργα του 20ου αιώνα. Ο συνδετικός κρίκος μεταξύ των έργων είναι η έμπνευση των συνθετών να συνδυάσουν ακούσματα της Ανατολής με τη Δυτική τους κουλτούρα και γραφή. Έργα: Alan Hovhanness, *The Garden of Adonis, Suite for flute & harp, opus 245* και Lowell Liebermann, *Sonata for flute and harp, Op. 56.*

DUO ENTR 'ACTE: ELENI TSAOUSAKI / EIRINI VOUZI

EAST MEETS WEST

Duo *Entr'ActE* is formed by Eirini Vouzi, flute, and Eleni Tsaousaki, harp. They have worked on three cycle programmes, *Entr'acte,* Spanish and French music, *Tango Revisited,* a musical journey through tango music, and *East meets West. East meets West* focuses on works of the 20th century. The concept of this programme is linked to the way oriental music inspired Western composers. Works: Alan Hovhanness, *The Garden of Adonis, Suite for flute & harp, opus 245* and Lowell Liebermann, *Sonata for flute and harp, Op. 56.*

ΦΟΙΒΟΣ-ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΛΛΙΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΟΝ

Στη μουσική του Φοίβου-Άγγελου Κόλλια, το ανθρώπινο στοιχείο είναι κεντρικό κομμάτι της δημιουργίας. Τα έργα του, γραμμένα για ακουστικά όργανα ή για ηλεκτρονικά μέσα, είναι εμπνευσμένα από την έρευνά του σε διάφορες πτυχές της τέχνης και της επιστήμης.

Το *Εφήμερον* είναι μια διαδραστική μουσική εγκατάσταση, ένας μουσικός ζωντανός οργανισμός που προσαρμόζεται και μεταλλάσσεται συνεχώς στον εκάστοτε χώρο όπου εμφανίζεται. Το *Εφήμερον* έχει την ιδιότητα να «ακούει» μέσω των μικροφώνων και να «εκφράζεται» μέσω των ηχείων. Στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης, ένα *Εφήμερο* γεννιέται ανάμεσα στα εικαστικά έργα –η ηχητική πραγματικότητα του χώρου μεταμορφώνεται σε μια εμπειρία μοναδική για τον κάθε ακροατή.

PHIVOS-ANGELOS KOLLIAS

EPHÉMÈRON

In the music of Phivos-Angelos Kollias, the human element is of central significance. His works, either instrumental or electroacoustic, are influenced by different art forms and scientific disciplines.

Ephémèron is an interactive music installation, a living music organism that adapts and constantly evolves in each place that it occurs. *Ephémèron* has the ability to 'listen' through microphones and to 'express' itself through loudspeakers. In Michael Cacoyannis Foundation, an *Ephémèron* is born among the artworks –the reality of the acoustic space is transformed into a unique experience for each individual listener.

CARTE POSTALE

Οι Carte Postale είναι μια πολυμελής μπάντα επηρεασμένη από ρομαντικές νέο φολκ-ροκ μελωδίες βασισμένες σε κινηματογραφικά μοτίβα, ρυθμικές εξάρσεις, γαλλικά βαλς και έντονα νοσταλγική διάθεση –όλα αυτά δημιουργούν ένα μοναδικό μουσικό στυλ το οποίο οι ίδιοι αποκαλούν ρετρό ποπ. Η μουσική τους είναι βασισμένη σε πιάνο, ακορντεόν, τρομπέτα, κοντραμπάσο-μπάσο, τύμπανα, γιουκαλίλι και αγγλόφωνους στίχους. Αντιπροσωπευτικό δείγμα της μουσικής τους είναι το τραγούδι

CARTE POSTALE

Carte Postale is a multimember band influenced by romantic neo folk-rock melodies based on film motifs, rhythmic bursts, French waltzes and an intense nostalgic mood –all these creating a unique music style that the band tends to call 'retro pop'. Their music is based on piano, accordion, trumpet, bass, drums, ukulele, and English speaking lyrics. A representative example of their work is song 'Rio'

Η ΕΚΘΕΣΗ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ
Δ.Σ. ΥΠΟΤΡΟΦΩΝ
ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ Α.Γ. ΛΕΒΕΝΤΗ

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ
ΙΔΡΥΜΑ Α.Γ. ΛΕΒΕΝΤΗΣ &
ΙΔΡΥΜΑ ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ
COCA COLA 3E

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ / ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΑΤΑΓΑ
ΝΟΡΑ ΟΚΚΑ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΟΥΛΙΟΣ

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΡΓΩΝ
MOVE ART

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ
ΙΔΡΥΜΑ ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΚΟΓΙΑΝΝΗ

ΠΑΡΟΧΗ ΤΕΧΝΙΚΟΥ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΛΑΤΑΝΤΗΣ

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ
V+O Communication

THE EXHIBITION

ORGANISED BY
BOARD of the SCHOLARS ASSOCIATION
OF THE A.G. LEVENTIS FOUNDATION

SUPPORTED BY
THE A.G. LEVENTIS FOUNDATION &
MICHAEL CACOYANNIS FOUNDATION

SPONSORED BY
COCA COLA 3E

CURATED BY / COORDINATED BY
MARGARITA KATAGA
NORA OKKA
IOANNIS POULIOS

INSTALLING OF WORKS
MOVE ART

AUDIOVISUAL SUPPORT
MICHAEL CACOYANNIS FOUNDATION

TECHNICAL SUPPORT
IOANNIS MALATANTIS

COMMUNICATION
V+O Communication

Ο ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΚΕΙΜΕΝΑ
ΣΟΦΙΑ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΑΤΑΓΑ
ΝΟΡΑ ΟΚΚΑ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΟΥΛΙΟΣ
ΟΙ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΚΟΡΙΝΝΑ ΦΑΝΑΡΑ
ΟΙ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ / ΠΑΡΑΓΩΓΗ
A4 ART DESIGN

THE CATALOGUE

TEXTS
SOPHIA ANTONIADOU
MARGARITA KATAGA
NORA OKKA
IOANNIS POULIOS
THE PARTICIPANTS

TRANSLATIONS
CORINNA FANARA
THE PARTICIPANTS

DESIGN / PRODUCTION
A4 ART DESIGN

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΥΠΟΤΡΟΦΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ Α.Γ. ΛΕΒΕΝΤΗ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ

ΙΔΡΥΜΑ ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΚΔΗΛΩΣΗΣ

3Ε

Coca-Cola Τρία Έψιλον

Εθνική Μπανκ